

ABSTRAKT

Předmětem této historicko-filosofické práce je zachytit fenomén skautingu, jenž si nárokuje na člověku určitý typ morálky a produkuje určitou individualitu. Skautského člověka interpretujeme prostřednictvím dvou motivů: vztahu člověka k přírodě a k Bohu. Ukážeme si, že pobyt v přírodě je úzce provázán s apelem na všestranný rozvoj osobnosti ve smyslu starořeckého principu *kalokagathia*. Idealizovanou formu návratu do přírody si zprostředkujeme skrze tři autory: J. J. Rousaua, E. T. Setona a H. Thoreaua. Dále si zproblematicizujeme postoj skautského člověka k prvnímu skautskému principu, tedy povinnosti k Bohu. V neposlední řadě si ukážeme, že teprve vyzrálé svědomí umožňuje svobodné a zodpovědné jednání. To je však vždy podmíněno dialogem s vyšší skutečností. Skautský člověk je tedy konstituován jak určitým postojem k přírodě, tak přijetím duchovního života. Teprve život v souladu těchto dvou konstant směřuje skautského člověka k plnohodnotnému lidství.